

СТЪКЛЕНИЯТ ТРОН

САРА ДЖ. МААС

Превод от английски език
Александър Драганов

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

България

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Throne of Glass*

Original English language edition first published in 2012 under the title WOLF PRINCESS by The Chicken House, 2 Palmer Street,

Frome, Somerset, BA11 1DS

Text copyright © Sarah J. Maas 2012

Map copyright © Kelly de Groot 2012

Превод Александър Драганов

Редактор Вида Делчева

Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“

1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Дедракс“ АД, София, 2014

ISBN 978-954-27-1166-7

1

След година робство в Солните мини на Ендовиер Селена Сардотиен бе свикнала да се придвижва навсякъде в окови и с насочен към нея меч. Повечето от хилядите роби в Ендовиер получаваха същото отношение – макар че Селена винаги беше придружавана на отиване и на връщане от мините от около половин дузина допълнителни стражи. Тези мерки бяха необходими, за да удържат Асасина на Адарлан. Това, което не очакваше обаче, бе закачуленият мъж в черно, застанал до нея.

Той стисна ръката ѝ, докато я превеждаше през блестящата сграда, в която живееха повечето управници на Ендовиер. Минаха по спускащи се надолу коридори, изкатериха водещи нагоре стълби, и така отново и отново, докато тя не изгуби всякаква представа къде се намира.

Поне това бе идеята на придружителя ѝ. Самата тя не пропусна да забележи, че минават по едно и също стълбище само през броени минути. Отбеляза си също и че вървят на зигзаг през различните етажи, независимо че сградата си имаше нормални стълби и коридори. Щеше да се обиди от елементарните опити да я заблудят, ако не оценяваше старанието му.

Накрая излязоха на един особено дълъг коридор. Стъпките им бяха единственото нещо, което нарушаваше тишината. Мъжът до нея бе висок и строен, но лицето му оставаше скрито под качулката. Това също целеше да я стресне и да я направи по-сговорчива. Вероятно затова бе облечен и в

черно. Главата му се обърна към нея и Селена се усмихна сърдечно.

Той отново погледна напред и стисна ръката ѝ по-силно.

Всичко това бе много мило, реши тя, макар да нямаше представа защо мъжът я бе пресрещнал в мината. Но след цял ден, прекаран в изстъргване на сол от вътрешността на планината, нито неговото присъствие, нито това на шестимата стражи, които го придружаваха, подобриха настроението ѝ.

Не можа обаче да не наостри слух, когато той се представи като Каол Уестфол, капитан на кралската стража. Внезапно небето се залюля, сякаш планините зад нея я бяха блъснали, и дори земята набъбна под краката ѝ.

Отдавна не бе изпитвала страх. Не си го позволяваше. Всяка сутрин, щом като се събудеше, си повтаряше, че не бива да се страхува. Цяла година тези думи бяха единственото, което запази разсъдъка ѝ във вечния мрак на мините.

Не се страхувай.

Нямаше обаче намерение да разкрива нищо от това на капитан Уестфол.

Селена разгледа покритата с ръкавица длан, която я държеше за китката. Черната кожа бе почти толкова тъмна, колкото и калта по плътта ѝ.

Тя се опита да намести разкъсаната си мръсна туника със свободната си ръка и въздъхна. Влизаше в мините преди изгрев и излизаше след залез. Почти никога не виждаше слънцето и под калта беше бледа като труп. А някога бе привлекателна, дори красива... но това вече нямаше значение, нали?

Завиха по още един коридор и погледът ѝ се премести върху меч на непознатия. Беше добре изработен, с красива дръжка във формата на орел.

Закачуленият забеляза погледа ѝ, а покритата с ръкавица ръка се спусна върху главата на орела.

Селена отново се усмихна.

– Доста далеч сте от Рифтхолд, капитане – каза тя и се

прокашля учтиво. – Вие с армията, която по-рано чух да вдига тупурдия, ли дойдохте?

Тя се вгледа в тъмнината под качулката му, но не видя нищо. Въпреки това усети преценяващия му поглед и му отвърна най-нахално.

Капитанът на кралската стража щеше да е достоен или поне интересен противник. Ако имаше късмет, можеше да я принуди да положи известно усилие, за да го победи.

Мъжът вдигна ръката от меча си и черният му плащ скри оръжието. Тя обаче успя да забележи златния уивърн¹, изобразен на туниката му.

Знакът на краля.

– Какво те е грижа за армията на Адарлан? – отговори той. Стана ѝ приятно да чуе глас като своя – спокоен и без диалект, макар да принадлежеше на кралски копой.

– Ами, нищо – вдигна рамене тя и той изръмжа раздражено.

Щеше да ѝ е приятно да види как кръвта му се лее по мрамора. Веднъж се бе ядосала така на първия си пазач, който бе избрал неправилния момент, за да ѝ досажда. Все още помнеше чувството от забиването на кирката в стомаха му, както и лепкавата кръв по ръцете и лицето ѝ. Можеше да обезоръжи двама от стражите за едно мигване на окото. Дали капитанът щеше да издържи по-дълго от някогашния ѝ надзирател? Замислена върху евентуалния резултат, тя се ухили още по-широко.

– Не ме гледай така – предупреди я той и отново постави ръка на меча си. Селена се постара да скрие усмивката си. Минаха през серия дървени врати – същите, които бяха оставили зад гърба си преди няколко минути. Ако искаше да избяга, просто трябваше да завие наляво и да слезе три етажа надолу по стълбите. Единственото нещо, което постиг-

¹ Уивърн – двукрак дракон с криле. Терминът се използва, за да отличи митологичното същество от традиционния дракон, който също е с криле, но с четири крака. Ако драконите бяха истински, най-вероятно щяха да изглеждат като уивърни, тъй като сред гръбначните животни няма такива с повече от четири крайника. – Бел. прев.

наха с тази тактика за объркване, бе, че тя напълно опозна сградата. Глупаци.

– Сега пък накъде отиваме? – попита миличко тя и отметна сплъстен кичур от косата си назад. Когато закачуленият не ѝ отговори, стисна зъби.

Ехото в коридорите бе прекалено силно, за да нападне капитана, без да предупреди цялата сграда. Не бе сигурна къде е ключът за оковите ѝ, а да търчи с тях, докато я преследват шестима стражи, щеше да бъде уморително.

Накрая влязоха в коридор с железни свещници. Навън бе паднала нощ, а фенерите грееха толкова ярко, че почти нямаше сянка, в която да се скриеш.

Можеше да чуе от двора тътренето на другите роби към дървения коптор, в който спяха. Дрънченето на веригите и виковете на агония образуваха хор, точно толкова познат, колкото и отвратителните песни, които пееха по цял ден. Плющенето на камшика внасяше допълнителен акорд в симфонията на жестокост, която Адарлан бе създал за своите най-големи престъпници, най-бедни граждани и най-нови роби.

Някои от затворниците бяха обвинени, че практикуват магия – не че можеха да го сторят, предвид, че в териториите на кралството тя беше изчезнала. Имаше обаче много роби бунтовници от Ейлве, една от последните държави, които все още се бореха с властта на Адарлан. Когато обаче опиташе да ги разпита за новини, получаваше само празни погледи. Бяха ги прекършили. Не смееше и да си помисли какво са им причинили адарланските им мъчителни. Понякога се чудеше дали нямаше да е по-добре за тях да бяха загинали в битка. И дали нямаше да е по-добре за самата нея да е мъртва, а не пленница. Не предадена.

В момента обаче имаше други грижи. Дали най-накрая нямаше да я обесят? Усети хлад в стомаха си. Действително бе достатъчно важна, за да бъде екзекутирана лично от капитана на кралската стража. За какво обаче им трябваше да

я вкарват в тази противна сграда?

Най-после спряха пред стъклени врати в червено и златно, които бяха толкова дебели, че през тях не се виждаше нищо. Капитан Уестфол кимна на двамата стражи, застанали от двете им страни, и мъжете тропнаха с копия, за да го поздравят.

Ръката на капитана стисна нейната толкова силно, че я заболя. Той придърпа Селена към себе си, но краката ѝ сякаш бяха от олово и тя му се опълчи.

– В мините ли ти се връща? – попита той. Звучеше леко развеселен.

– Може би ако знаех за какво става въпрос, нямаше да се дърпам толкова.

– Скоро ще разбереш.

Дланите ѝ се изпотиха. Да, най-после щяха да я убият.

Вратите се отвориха със скърцане и разкриха тронна зала. Гигантски полилей, оформен като лоза, заемаше по-голямата част от тавана, а диамантената му светлина стигаше чак до прозорците в далечния край на залата. В сравнение с мрака навън цялата тази яркост ѝ се видя като плесница. Напомняне за това колко много печелят от труда ѝ.

– Влизай – изръмжа капитанът, избута я със свободната си ръка и най-накрая я пусна. Селена се олюля, а покритието ѝ с мазоли нозе се хлъзнаха по излъскания под. Изправи се и се обърна назад, за да види появата на нови шестима стражи.

Четиринайсет, без да броим капитана. Всички – със златния уивърн на туниките си. Това бяха личните телохранители на кралското семейство, безпощадни и светкавични, обучавани още от раждането си да защитават и убиват.

Тя преглътна. Бе едновременно замаяна и изплашена, но все пак се обърна към залата. На покрития с орнаменти дървен трон седеше красив младеж. Всички се поклониха, а сърцето ѝ прескочи един удар.

Бяха я отвели пред престолонаследника на Адарлан.

⇨ 2 ⇨

— Ваше Височество – каза капитанът на стражата. Изправи се след нисък поклон, свали качулката си и разкри късо подстриганата си кестенява коса. Явно качулката наистина бе използвана, за да я стресне. Все едно такъв номер би свършил работа при нея.

Въпреки раздражението си обаче тя премигна. Беше толкова млад!

И макар да не бе прекалено хубав, капитан Уестфол я привлича с ясните си златистокафяви очи и суровото си лице.

Сведе поглед и внезапно усети цялата мръсотия по тялото си.

– Това ли е тя? – попита престолонаследникът на Адарлан, а Селена се огледа, докато капитанът кимаше. И двамата се бяха вторачили в нея в очакване тя да се поклони. Когато остана изправена, Каол се размърда неспокойно, а принцът погледна критично към капитана си, преди да вирне брадичката си още по-високо.

Да му се поклони, как ли пък не! Нямахше да изкара последните мигове от живота си като послушно животно.

Зад гърба ѝ отекнаха стъпки и някой я хвана за врата. Преди да бъде хвърлена върху ледения мраморен под, Селена видя само червендалесто лице, на което бяха цъфнали пясъчноруси мустаци. Лицето ѝ пламна от болка, а пред очите ѝ излязоха звездички. Ръцете я заболяха от оковите, кои-

то им пречеха да се наместват както трябва. Сълзи от болка потекоха по бузите ѝ, макар да се помъчи да ги преглътне.

– Така ще поздравяваш бъдещия си крал – излая червендалестият.

Асасинът изсъска и оголи зъби към коленичилият мръсник. Беше огромен като надзорника ѝ, в червени и оранжеви дрехи, съвпадащи с цвета на оредяващата му коса. Тъмните му като обсидиан очи заблестяха, а хватката му около врата ѝ се затегна. Ако можеше да мръдне ръката си само с няколко сантиметра, тя щеше да успее да го събори и да вземе меча му...

Но тогава оковите се забиха в стомаха ѝ. Лицето ѝ поаленя от ярост.

В залата настъпи тишина, която престолонаследникът наруши.

– Така и не разбрах какъв е смисълът да караш някой да се поклони, когато идеята на жеста е той сам да покаже верността и уважението си.

Звучеше отегчен.

Селена се опита да погледне към принца, но видя само черните му ботуши.

– Аз, естествено, зная, че съм си спечелил уважението Ви, херцог Перингтън. Не виждам обаче защо трябва да полагате такива усилия, за да убедите Селена Сардотиен в мнението си. И двамата сме наясно, че тя няма причина да обича семейството ми. Може би целта ви е била просто да я унижите.

Той направи кратка пауза и тя можеше да се закълне, че погледът му се е спрял върху лицето ѝ.

– Мисля обаче, че няма нужда да си правим труда. – Отново замълча за момент. – Нямате ли среща с ковчезника на Ендовиер? Би било жалко да закъснеете, особено предвид факта, че бихте целия път до тук заради него.

Мъчителят ѝ разбра, че го гонят, и изръмжа, но я пусна. Селена отлепи бузата си от пода, но остана на земята, до-

като той не излезе. Ако успееше да се измъкне, щеше да намери този херцог и да му върне жеста.

Докато се изправяше, видя, че е оставила мръсна следа по пода, и се намръщи. Звънът на оковите ѝ отекна в при- тихналата зала и я накараха да се намръщи още повече. Беше тренирана за асасин от осемгодишна възраст, от деня, в който Кралят на асасините я бе намерил полумъртва на брега на една замръзнала река и я бе прибрал в крепостта си. Нямаше да си позволи да бъде унижена от нищо, най-мал- кото пък заради това, че е мръсна. Отметна сплетената си на плитка коса назад и гордо вдигна глава. Очите ѝ срещнаха тези на принца.

Дориан Хавилиард ѝ се усмихна. Изкуствено, разбира се, с усмивката на благородник, обучен от малък в дворцовите интриги. Седеше отпуснат на трона си, подпрял брадичката си с една ръка, а златната му корона блестеше на меката светлина. Златният кралски уивърн бе избродиран на гърди- те на тъмния му жакет, а червеното му наметало се спуска- ше елегантно около тялото му.

Очите му бяха изумително сини, с цвета на моретата край далечните топли страни, и контрастът между тях и гарвано- вочерната му коса спря дъха ѝ. Беше красив. Изключително красив. И едва ли на повече от двайсет.

„Но принцовете не са красиви! Те са сополиви, глупави, отвратителни! Този... не е честно да е хем принц, хем кра- сив.“

Тя се размърда, а той се намръщи и я огледа.

– Спомням си, че те помолих да я изкъпеш – каза на ка- питан Уестфол, който пристъпи напред. Бе забравила, че в стаята има и друг човек. Огледа парцалите по себе си и мръсната си кожа и не успя да потисне чувството за срам. Това бе толкова унижително за едно някога красиво момиче!

На пръв поглед някой щеше да реши, че очите ѝ са сини или сиви, в зависимост от цвета на дрехите ѝ. Само отблизо се виждаше и тънкия златист кръг около зениците. Повече-

то хора обаче биваха привлечени от златистата ѝ коса, която все още пазеше спомена за някогашната си хубост. Накратко, Селена Сардотиен бе надарена с някои красиви черти, които компенсираха мнозинството по-обикновени. Още като младо момиче установи, че с помощта на козметиката може да изглежда фатална.

Но сега застанала пред Дориан Хавилиард се чувстваше като уличен плъх. Лицето ѝ пламна, когато капитан Уестфол отговори.

– Не исках да Ви карам да чакате.

Каол посегна към нея, но престолонаследникът поклати глава.

– Не бързай с банята. Искам да видя потенциала ѝ.

Принцът изправи рамене, без да изпуска Селена от поглед.

– Не вярвах, че някога ще имаме удоволствието да се запознаем. Както може би се досещаш, аз съм принц Дориан Хавилиард, престолонаследник на Адарлан, а може би и на по-голямата част от Ерилея.

Тя се опита да потисне горчивината в себе си, когато чу това име.

– А ти си Селена Сардотиен, Асасинът на Адарлан. Може би най-добрият убиец в цяла Ерилея. – Огледа я внимателно, след което вдигна тъмните си добре поддържани вежди. – Малко младичка ми се виждаш. – Той опря лакти на бедрата си. – Чувал съм най-невероятни неща за теб. Как ти се вижда Ендовиер след лукса в Рифтхолд?

„Надменен боклук.“

– По-щастлива не мога и да бъда – отвърна напевно тя и заби нокти в дланите си.

– И си все още жива, което си е едно малко чудо. Повечето хора в мините не преживяват и месец.

– Както казахте, малко чудо.

Тя премигна и намести оковите си, все едно са ръкавици. Престолонаследникът се извърна към капитана.

– Много ѝ знае устата, не мислиш ли? Не изглежда като да е от село.

– Радвам се, че го оценявате.

– Ваше Височество – сопна ѝ се Каол Уестфол.

– Какво? – не разбра Селена.

– Ще се обръщаш към него с „Ваше Височество“!

Селена му се ухили, след което отново се обърна към принца. Дориан Хавилиард се засмя.

– Скъпа, нали разбираш, че вече си робиня? Май присъдата ти не те е научила на нищо.

Щеше да скръсти ръце, ако не бяха оковани.

– Освен да боравя с кирка, на нищо друго.

– Не си ли опитвала да избягаш?

– Веднъж – усмихна се бавно тя.

– Не си ми казал – вдигна вежди принцът към капитан Уестфол.

Селена надзърна през рамо към Каол, който погледна извинително към владетеля си.

– Главният тъмничар ме уведоми този следобед, че е имало инцидент. Преди три месеца...

– Четири – поправи го Селена.

– Преди четири месеца – обясни Каол. – Сардотиен се е опитала да избяга, веднага след като е пристигнала.

Тя зачака, но той не пожела да каже нищо повече.

– Пропусна най-хубавата част! – скара му се тя.

– Има най-хубава част? – попита престолонаследникът, а изражението на лицето му застина по средата между усмивка и гримаса.

Каол я изгледа кръвнишки и продължи:

– Бягството от Ендовиер е невъзможно. Баща ви се е погрижил за това. Всеки от стражите ни може да простреля катерица от шейсет метра. Да се опиташ да измъкнеш е самоубийство.

– Но ти си жива – довърши принцът.

– Да. – Усмивката на Селена помръкна.

– Как така? – попита Дориан.

– Откачих. – Очите ѝ изстинаха.

– Така ли го наричаш? – възмути се капитан Уестфол. – Убила е тъмничаря си и двацет и трима стражи, преди да я хванат. Била е на косъм от стената, преди да я зашеметят.

– Е? – попита Дориан. – Капитан Уестфол, колко далеч може да стигне един роб от мините, докато се опитва да избяга?

– Метър – промърмори той. – Стражите ни обикновено го застрелват, преди да е изминал и метър.

Мълчанието на престолонаследника не я зарадва.

– Знаела си, че се самоубиваш – каза накрая той. Веселието бе изчезнало от тона му.

Може бинебетолкова добра идея да се хвали с бягството си.

– Да – призна си тя.

– Но не са те убили.

– Баща ти нареди да бъде оставена жива колкото се може по-дълго. Да преживее нещастията, което Ендовиер носи на враговете си.

Побилите я тръпки нямаха нищо общо с температурата в залата.

– Никога не съм си и мечтала, че ще избягам.

Прочете съжалението в погледа му и ѝ се прииска да го удари.

– Много ли белези носиш? – попита принцът.

Тя се усмихна и сви рамене, докато той слизаше от подиума.

– Обърни се, нека видя гърба ти.

Селена се намръщи, но се подчини, докато принцът вървеше към нея. Каол ги приближи.

– Не мога да ги видя през цялата тази мръсотия – оплака се принцът, докато се мъчеше да разгледа тялото ѝ през парцаливата туника, – а и тази ужасна миризма не ме улеснява!

Тя се намръщи още повече.

– Когато човек не разполага с баня и парфюм, не може да

ухае като вас, *Ваше Височество!*

Престолонаследникът изцъка с език и я обиколи бавно. Каол и стражите му ги гледаха с ръце на мечовете.

Не че това щеше да им помогне. За по-малко от секунда тя можеше да преметне оковите си около врата на принца и да разкъса трахеята му. Щеше да е забавно, дори само заради изражението на Каол.

Принцът обаче явно не осъзнаваше в каква опасност се намира. Селена се почувства обидена.

– Така като гледам – продължи да коментира той – има три големи белега. Можеше и да е по-зле, но ще трябва да разчитаме на роклите, за да ги скрием.

– Рокли?

Бе толкова близо до нея, че можеше да различи елегантния шев на жакета му.

Оказа се, че не мирише на парфюм, а на коне и стомана.

– Какви забележителни очи имаш – усмихна се Дориан. – И колко гневни!

Достатъчно близо беше, за да го удуши – него, сина на човека, обрекъл я на бавна агония. Селена беше на ръба.

– Искам да знам... – отвори уста тя, но в този момент капитанът на охраната я дръпна рязко назад.

– Нямахте да го убия, тъпако!

– Дръж си езика, за да не се озовеш обратно в мините – предупреди я капитанът и кафявите му очи заблестяха.

– Надали ще ме върнете там.

– И защо си толкова сигурна? – попита Каол.

Дориан се върна на трона си. Сапфирените му очи грейнаха.

Тя погледна първо единия, после другия, и изправи рамене.

– Защото искате нещо от мен, иначе нямаше да се унижавате да ме срещате лично. Не съм тъпа, макар да се оставих да ме хванете като последна глупачка. Замислили сте някаква интрига. Защо иначе ще рискувате да напуснете столи-

цата? Проверихте дали съм здрава и с акъла си. Видяхте, че още не съм полудяла въпреки инцидента със стената. А сега настоявам да науча какво търся тук и какво искате от мен, щом няма да ме трепете.

Двамата мъже си размениха погледи. Дориан щракна с пръсти.

– Ами, имам едно предложение за теб.

Цялата се напрегна. Никога, дори в най-дръзките си мечти, не бе подозирала, че ще има възможността да разговаря с Дориан Хавилиард.

И сега можеше да го убие. Щеше да е лесно да изтрие арогантната усмивка от лицето му и да съсипе баща му така, както той бе съсипал нея.

Но с това предложение можеше и да успее да избяга. Озовеше ли се извън стените, бе сигурна, че ще е свободна. Щеше да изчезне и да се скрие в планините, в спокойствието на гората, с постеля от борови иглички и завивка от звездно небе.

Можеше да го направи. Просто трябваше да се озове отвъд проклетата стена. Бе стигнала толкова далеч...

Но сега каза само:

– Слушам ви.